

ESCOLAS FRANCO-FLAMENCAS

É a música dos compositores chamados franco-flamencos. Música relativamente uniforme e de gran medida dictada por compositores franceses e dos Países Baixos. A escola estrutúrase en diferentes xeracións de músicos.

https://www.youtube.com/watch?v=IPF7_D90934&t=28s

1. PRIMEIRA XERACIÓN (1420-1460)

Compuxéronse motetes e misas polifónicas a 3 voces, as obras deste período caracterízanse por empezar a relazar a rixidez das formas e técnicas do Ars Subtilior (música exquisita de finais do s.XIV).

As misas usaban un cantus firmus litúrxico ou non. Nesta época, as partes da misa eran independentes, pero impuxose un tenor que unise os cinco movementos da misa.

Os motetes abandonan a isorritmia e a pluritextualidade e manteñen o cantus firmus no tenor, pero igualan a voz con outras mediante unha imitación de bicinias. Están partidos en dúas partes binario e terciario, e cada unha destas partes está construída por frases de texto pero con melodías.

AUTORES

Guillaume Dufay:

Gilles Binchois:

2.SEGUNDA XERACIÓN:

Caracterízase por unha complicación e virtuosismo da música. Imponse o estilo imitativo e a técnica do canon, en diferentes lecturas como:

- Invertida:Cambios de dirección da altura dos intervalos
- Retrogradado:Empezando do canon pola última nota
- Invertido retrogradado:Empezando pola última nota e cambiado a dirección dos intervalos

As misas siguen o modelo anteriores e o motete é a catro voves,de forma bipartita con cantus firmus no tenor ou no discanto.

AUTORES

Jan van Ockeghem:

Antoine Busnois:

3. TERCEIRA XERACIÓN:

Volta cara as formas máis lixeiras como:

- Sonoridade menos densa
- Ritmo máis homoxéneo
- Homoxeneidade nas voces

Empréganse frecuentes recursos de simbolismo e enigmas como por exemplo, na misa Hercules, Dux Frerrarie, está construído con notas que coinciden coas vocais do título.

As misas que predominan son as de parodia e os motetes son bipartitos con ou sen cantus firmus.

AUTORES

Jakob Obrecht:

Josquin des Prés:

4. CUARTA XERACIÓN:

Vólvese unha escritura máis densa e de composicións a 5 e 6 voces.

Nas misas presentan varias seccións polas cadencias das frases musicais e tamén coinciden con frases textuais. O tipo sigue sendo as misas de parodia sobre pezas profanas de chanson ou motete.

Os motetes reproducen estilos das misas, pero son de composición nova e libre, sen cantus firmus.

AUTORES

Adrian Willaert:

Clément Jannequin:

5. QUINTA XERACIÓN:

Constitúe a polifonía vocal franco-flamenca, onde a música está a servizo da expresión do texto e da descrición do contido emotivo. O Concilio de Trento estableceu as súas pautas, pero nesta xeración atopáanse as pegadas nos salmos e motetes sobre textos bíblicos.

O motete segue sendo importante, e profundiza liñas de Josquin, e acadará a súa forma definitiva; unha obra relixiosa en latín, composta por 5 ou 6 voces a capella con unha voz inferior, deixa de ser o cantus firmus.

AUTORES

Andrea Gabrieli:

Orlando di Lasso:

ESCOLA ROMANA E ESCOLA VENECIANA

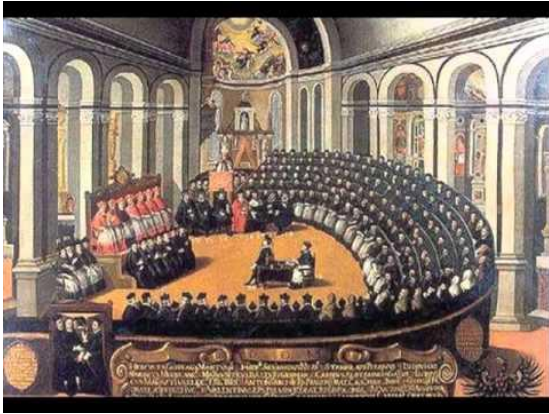
A técnica de cada estilo nacional aparece representada na música profana, trataranse aquí as dúas escolas italianas que destacaron na música relixiosa.

ESCOLA ROMANA:

A Escola Romana denomina un grupo de compositores que actuaron na Capela Papal de Roma. Os principais representantes desta escola foron:

Jacobus de Kerle:

Clemens non Papa:

Cristóbal de Morales:

Tomás Luis de Victoria:

Giovanni Pierluigi da Palestrina:

As creacións dos autores desta escola teñen en común:

- Unha música predominante sacra
- A textura da polifonía e cantabile
- Estilo interpretativo a capella
- Ritmo tranquilo
- O uso predilecto do canto gregoriano

ESCUOLA VECECIANA:

É unha escola que comeza a formarse a mediados do s.XVI entornando ao maxisterio de Adrian Willaert. Caracterizouse por unha tendencia desmesurada cara o espectacular acorde no que se desenvolveu a construción bizantina de San Marcos. Formaron parte del Andrea, Giovanni Gabrieli, Cipriano de Rore e Zarlino.

Esta escola caracterizouse pola técnica dos cori spezzati, baseada na policoralidade. Os dous conceptos fan referencia á obra que se escribe para ser interpretada por máis dun coro, pero na policoralidade non se especifica e nos cori spezzati, si. A técnica non foi un invento veneciano, pero tivo éxito nesa cidade.

AUTORES

Giovanni Grabieli:

Cipriano de Rore:

Zarlino:

VÍDEO

https://www.youtube.com/watch?v=JiyzshBU_Xw